

[Poul Antonsen.]

havns universitet, der jo også underviser i kemi, kunne måske samarbejde med landbohøjskolen om et sådant laboratorium, hvis Københavns universitets behov for laboratorieplads for studerende, der læser organisk kemi, ikke er så stort, at der er brug for mere end f. eks. 20 timer om ugen. Der ville være smidige muligheder under et sådant system.

Det er ikke fra min side tænkt som et forslag, det er tænkt som en idé til overvejelse, men jeg mener, at vi må kunne komme videre ad den vej. Man kunne jo ligefrem også — det er ikke nogen ny tanke, andre har jo før været inde på spørgsmålet — gøre statsbanerne til en selvejende institution. Der ville jo være mulighed for, i øvrigt også uden at man gjorde det til en selvejende institution, at sige til statsbanerne: nu kører I med et underskud af den og den størrelse, det får I også dækket næste år, men derefter trapper vi det ned med 10 pct. om året, og om 10 år, så kører I rundt, så går det lige op. Hvis der så er visse særlige krav, man vil stille, af social art eller af udviklingsmæssig art, kan man betale ekstra og kontant for det.

Man kan også overveje — det har mit partis ordfører sidste år været inde på — om man ikke i højere grad skulle lade folk udefra se på de enkelte institutioner. Jeg er orienteret om, at man f. eks. ved de svenske universiteter har haft amerikanske rationaliseringsfirmaer til at se på besparelsesmuligheder og muligheder for effektivisering. Også det må kunne overvejes.

Men det må da også kunne overvejes at gå videre med den interne rationalisering, som også kan gennemføres inden for de forskellige styrelser. Jeg kender på dette punkt naturligvis ikke til alle de forskellige styrelser her i landet, men har meget nøje fulgt den rationalisering, der nu gennem en række år har været i gang inden for toldvæsenet. Jeg synes roligt, man kan sige — det er en af finansministerens egne styrelser — at det er imponerende, hvad der er nået inden for toldvæsenet ved den interne rationalisering, der har fundet sted, og det er jo almindelig bekendt, at denne rationalisering fortsætter, og at den vil give yderligere resultater.

Endelig kan jeg give hr. Damsgaard ret i bemærkningerne om, at det ville være nyttigt at gennemgå forældet lovgivning — derved forstod hr. Damsgaard love, der var over 5 år gamle — og se, om der var muligheder for at ændre noget på dette punkt. Det kan jo også være nyttigt at se på de love, der er til behandling i øjeblikket. Jeg kan erindre om, at vi har pasloven til behandling i øjeblikket; ifølge den skal politiet jo også være i stand til at vurdere, om folk er uformuende eller ej. Det er tvivlsomt, om det er det rette sted at have sådan en ekstra administration placeret. Var det ikke mere rimeligt, om disse folk enten kunne få en attest på deres socialkontor om, at de var uformuende, eller at man havde helt objektive kriterier for, hvornår folk havde ret til at få et pas gratis eller til nedsat pris, f. eks. hvis de var over 67 år, eller hvis de var invalidepensionister? Det må kunne være muligt, og det ville lette administrationen.

Finansloven er jo også et væsentligt led i den økonomiske politik, og denne økonomiske politik er meget svær at vurdere i den øjeblikkelige situation. Den devaluering, der er gennemført, har jo i høj grad lagt et slør over det, der foregår. Vi var før devalueringen i den situation, at det i hvert fald fra mit partis side var fundet forsvarligt at pege på muligheden af en lempelse af kreditrationeringen og nedsættelsen af den høje rente. Det ville på lidt længere sigt have modvirket de tendenser til stigende arbejdsløshed, som vi kunne mærke i disse måneder, og det så dengang forsvarligt ud, fordi vi yderligere kunne vente lidt kontraktiv virkning fra de offentlige finanser i årets sidste måneder. Nu ser det jo ud, som om det vil være vanskeligere at gennemføre denne lempelse af kreditrationeringen og nedsættelsen af den høje rente; ikke mindst når vi vurderer de forslag, som regeringen har fremsat i forbindelse med devalueringen, om indefrysning af 1 dyrtidsportion og om en ekstraskat på 300 mill. kr., som vi finder utilstrækkelig, må vi erkende, at så bliver der altså heller ikke råd denne gang til at afvikle kreditrationeringen og til en nedsættelse af den høje rente.

I denne økonomiske udvikling har vi fra liberalt centrums side hyppigt peget på,